

Vizuální vnímání je u většiny obojživelníků dominantním smyslem poskytujícím životně důležité informace o potencionální kořisti či predátorovi v okolí. V návaznosti na typ přijímané informace skrze optické senzory a vyhodnocení v mozku se aktivují odlišné behaviorální reakce, ať už za účelem lovu či vyhnutí se predátorovi. K rozhodování dochází na základě jednotlivých parametrů stimulu, které pomáhají obojživelníkovi rozlišovat mezi těmito dvěma podněty. V případě vyhodnocení stimulu jako kořisti dochází ke spuštění vrozeného vzorce chování. Lovíci strategie se u obojživelníků mohou velmi lišit v závislosti na mnoha faktorech, včetně typu preferované potravy, mechanických omezení nebo vlastním fylogenetickým postavením. Rovněž obývaný habitat může souviset jak s nabídkou lovicích strategií, tak s morfologickými znaky druhu, převážně týkajícími se ústního ústrojí. Jazyk se účastní většiny lovicích pohybů u terestrických obojživelníků, a i u některých akvatických. Jeho odlišné způsoby elongace jsou dnes rozděleny do několika kategorií. Tyto kategorie jsou obvykle druhově specifické. Kromě zpracování informací o vizuálním vnímání a mechanismů lovu, je práce doplněna vymapováním jednotlivých kategorií elongace jazyka na fylogenetický strom. Cílem bylo udělat si představu o evoluci způsobu lovu u této skupiny a zjistit případnou souvislost s typem potravy či habitatem.